

2983

Spöckerier.

En kväll gick en sex. sju stycken från
Bengtstoda till Faraböl, o' då va' då' nåt, som skrek så
besynnerligt ve' Sacasjön. O' då' va' alldeles ve' botet,
så vi så' då' inte. Men vi sprang öfver på en hall o'
så då' ett bloss, som for öfver sjön. När vi kom hem,
saw vi då' te' en unntagsgubbe o' frågde honom,
om inte han sett då' "Jo, då", sa' han, "då' inte annat
än den där där nere, som ä' döe". O' di så' då' inte
förin han va' begravet.

2983

I Bengtskoda mötte min far en
levall en stor sugga på vägen. Då första han kom
förbi, så somnade han o' salt så vi 'sitt körty' o'
sov. När han sovt en stund, så kom han till en brant,
o' då sa' då: "Plo!" i backen. Far vaknade o' så så om-
kring. Då fór soven ä' o' upp i backen.

2983

Landsmätare.

Vi va' två, som skulle gå ett ärende. Så kom vi te' en lång li've' lönsboda. Då sae min kamrat: "Ja, ä' så trötta; kenäna alldeles därva!" O' vi lae oss i backen o' somnade te'. Då fick vi höra ett förskräckeligt skrik. Vi tittade dit, o' där va' ett bloss så stort som tre lökter ihop. Så' har gjort så alla där där, för där ä' inte riktigt mätt. Då va' landsmätaren, som for där. I bland skriker då: "Härät, härät!" O' då skulle han gått därät.

2983

Maran.

Ja' lå' jämte en man, när ja' va' liten.
Han kom hem o' va' rätt så söpen, o' han va' gift mä' min
mormor. "I kväll ska' du ligga jämte me!" sa' han.
Men så vaknade gubben ja' natten o' sa': "Sitter du där,
din lilla mara!" O' ja' så' öpp, o' då' va' nå't, som så
ut som en häslapet.

Kel.
Lästare led
Kypshult
1930

Stypt Elin Jeppsson
mer Karl Jonsson
f. 1850

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Trollkarlarna i Fällshult.

2983

Om då' ble elsväida nä'm stans, så behövrde
man bara ge slungen i Fällshult be', så kom han li'mar-
ken, där Ellen va', o' han bara begynte o' gå ve' en beand
å' Ellen, o' så fort som han gick, så släcktes han. Då' va' ju
ett rafångt medel.

Så brukade di bränna tjära på den ti'en.
O' mä' då' samma han va' så krumi', så ble' han riker, o' så
snart han ble' riker, så fick han oränner. Så hade han
ett stö't hemman o' gott om stubbet, som han brände å'.
Om då' sa' han: 'Ja, ska' bränna tjära o' då' i mo'en tidiga.'
O' så snart då' ble' ut på natten, så löjades då' smatträ, som
om många millioaner högg. Då' va' di som så' ut, o' då' va',
som di sett ett molu å' arbetare. O' för mo'men hade

2983

han sin tjärbränna lagt.

Sen skulle han första tjäran te' Karlshamm, o' då börde han bara må' en häst. Han salt o' ok o' hade inget lass. O' di an'ra, som han tykt, va' bara hjälpen o' va' han behövde, o' mönna släktingar kunde också, omu för dom gick då' lätt.

Han gick på skyltteri mot den där Havgan. När han skulle krypa över en gårdsgård en gång, kom då' en stor härring o' hälsade på honom, men hon va' värre i krollkonet än han, men han turade henne ändå, för annars hade han väl aldrig släppt henne. En gång vilte han, att hon skulle gå före över, men då' ville hon inte, utan han ble' tvungen te' o' gå före över. Så kröp han över först, men sen la han gäret på axeln, men han hade bössen i ryggen, så han kunde sljunta just som hon va' på gäret, o' lå' small då', o' han sköt henne. Så frejde han honom, sen hon va' skolen, va' han lagt i bössen.

7
"Då" kruset hade jag fått ä' din far", svarade han bara. - "Ja,
då" mätte jag' kro, för annars hade du inte skolat mig", sa
hon.

Så" va' en rolig flicka; hon så' inte illa
ut; hon kunde spela salomonika. Torild. Pella. Toron tut-
te hon. Att då' kunde gå så illa må' at ä' underligt.
Då' va' en barnamorska, som hetta Ulva, o' hon så' gott som
föddärvade mänskan; när hon skulle få barnet. O' hon
döe, så Harald fick gå o' väcka upp henne, så barnamors-
kan fick bra se för, men då' gick illa för Harald
den gången.

Sönerna delte farsa bok, så de fick var
sin del ä' boken. De va' så stygga o' arbia, o' då' fanns
inte ett kenny efter dem.

Nice - Käll.

2983

Nuge - Kjall va' en storbonne, o' han hade
 inte själ o' för då' han stäl, men han lyete di an'ra.
 Så ble' då' rapskall o' rannsakering. Så gick då' bå'
 opp te' Farabot te' dotern där om tur då' va' i hemmet.
 Då' va' en dik o' så' då'. O' då' ble' då' en så'n rök i Farabot,
 så då' höll på o' förberäva dom där. O' då' leom se där å',
 att di hade dynor, så di kunne lässat en tio-fem-
 ton lass å' då', o' allt va' stökt. O' då' va' inte besynnes-
 lit, att då' rök, för di ellade opp alltihop.

Pestén.

9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2983

Då' va' två små, som gick ikring. Flickan
hade en sabot o' pojken en hacka, o' di va' ä' fint silvers,
o' di kunne inte släppa dom. Di fick namnet pestén

Stehinge, Kyrkhult

uppl. 1950 av Elin Jeppesen